

[C. O. Pedersen.]

Jeg vil ærlig talt ogsaa sige, at Socialdemokraterne fra den første Tid, jeg kan huske, og til nu er undergaaet en rivende Udvikling, navnlig i Udlandet. Faktum er jo, at de i Udlandet er ved at blive helt borgerlige Folk. De arbejder overalt, som jeg siger, sammen med de Liberale, det gaar storartet mange Steder, Magten og Ansvarret har lært dem en hel Del, som de ikke kendte før Krigen. Saa spørger jeg: Er det da absolut givet, at denne forstandige Udvikling indenfor Socialdemokratiet skal gaa Danmarks Dør forbi? Det kan jeg ikke tænke mig. Der har været megen god og sund Udvikling i det danske Socialdemokrati. Fra første Gang, jeg hørte de Herrer, til nu er der virkelig sket en forbløffende Vending. Den karakteriseres egentlig allerbedst ved, hvad jeg forleden Dag læste i et Blad: at de københavnske Borgmestre har faaet Rang af Etatsraader. Jeg beder ærede Medlemmer erindre, at det ærede Medlem Hr. Wiinblad, der nu er gaaet heden, altsaa over i Landstinget, i mange Aar her talte imod Rang, Ordner og Titler og det hele, og se saa, nu har de Herrer faaet Rang som Etatsraader. (*Statsministeren* [Stauning]: Det er 100 Aar siden!). Ja vel, men de har antaget denne Rang. Statsministeren maa aldeles ikke blive pikeret over det, for det er noget, der glæder mig overordentligt. (*Statsministeren* [Stauning]: Ja, men det er ikke rigtigt!). Jo, det er rigtigt, at det glæder mig, Hr. Statsminister, det er der slet ikke Tvivl om, for jeg indrangerer det under det, som Statsministeren talte om i sin Trontale, naar han talte om alt det, der virker til Højnelse i vort Folk. Og jeg tror slet ikke, Udviklingen er Slut med det. Det glæder mig, at man saadan mere og mere antager disse Vaner og Skikke, som borgerlige Elementer — dette ikke taget i den Forstand, at de Herrer ikke skulde være Borgere — har haft tidligere. Og det er ikke blot i det smaa. Se blot, hvilket skattet Medlem det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen er i mange forskellige Aktieselskabers Bestyrelse! (*Hans Nielsen*: Det er ikke mangel). Men det bliver nok flere, kan jeg sige det ærede Medlem, alt som Tiden gaar, for et Faktum er det, at det danske Socialdemokrati efterhaanden indretter sig ret husligt i det kapitalistiske Samfund, men om de kommer saa langt, at de kan samarbejde eller faa politiske Resultater sammen med det liberale Parti, det er jo det, som denne Valgperiode skal vise os. Vi havde maaske her i Danmark staaet betydeligt bedre og lignet Udlandet

noget mere netop paa det Felt, jeg her taler om, hvis ikke Socialdemokratiet her i Landet havde været besjælet af den ulyksalige Tro paa Afrustningen. Den skulde de Herrer se at faa af Vejen, for det vilde lette adskilligt i dansk Politik.

Jeg skal endnu blot gøre nogle faa Bemærkninger. Der var jo ogsaa fra visse Hold indenfor Venstrepressen, den Gang jeg fremsatte denne Udtalelse, en meget stærk Interesse for den. Det er egentlig ikke saa underligt, for naar saadanne gamle Forbindelser — og en Forbindelse, der er 14 Aar gammel, er meget i Politik — bliver afbrudt, antegnes den Slags Ting meget let, og det var ogsaa det, der skete ved denne Lejlighed. Nu har jeg nok set, at der er konservative Talere — jeg skal ikke nævne Navne —, som mente hist og her at finde en anden Luftning overfor det venstre-konservative Samarbejde, som jeg nu mener er en Umulighed, men jeg tror ikke, at man fra konservativ Side skal sætte alt for megen Lid til disse Toner, der kommer fra anden Side, for een Ting tør jeg nok sige, at Vurderingen af dette brudte borgerlige Samarbejde, som jeg nu altsaa sagde det rent ud, den er ikke saa forskellig; det er kun Fremgangsmaaden, der kan være forskellig, og jeg tror oprigtigt talt, at jeg allerbedst kan karakterisere Tilstanden ved et Ord af en af de mest berømte franske Statsmænd, der om Revanchen sagde: Det er noget, man altid skal tænke paa, men aldrig tale om. Se, der var bare den Forskel, at jeg sagde *det* rent ud, som alle de andre tænkte.

Der har jo i Sommerens Løb været en Del Kritik overfor den højtærede Regering, og jeg har set i Pressen, at man saadan har moret sig lidt over den højtærede Regerings Ferier. Det gør jeg ikke; jeg maa tilstaa, at jeg under den højtærede Regering mange Ferier og lange Ferier. Ja, Socialministeren ryster paa Hovedet, men jeg tror ogsaa, den højtærede Socialminister kan have godt af en Ferie en Gang imellem. Naar jeg er saa glad ved de lange Ferier, er det egentlig, fordi jeg tror, at jo længere Ferierne er under denne Regering, desto bedre gaar det i Grunden Landet. Jeg tror, at jo mindre den foretager sig, des bedre — det er foreløbig min Mening, det kan jo være, den forbedrer sig, men ellers vil jeg sige: De skal ikke høre noget ondt fra mig, fordi Ferierne bliver lange, tværtimod, jeg vil med Glæde se, at de Herrer ikke sparer paa dem, og haabe, at det en Gang inden alt for længe maa lykkes os at bevilge dem en Ferie af lidt længere Varighed.